

Als abonnee kan je dit plusartikel lezen.

 RECENSIE THEATER

De Hoe maakt met Matteo Simoni een fabuleuze voorstelling: even subtiel als pronkerig, even geestig als treurig

Matteo Simoni's verwonderde snoet is onbetaalbaar. — © Koen Broos

Als sitcoms platte pannenkoeken zijn waarvan je bij overdaad buikpijn krijgt, dan is *De sitcom* eerder een hoge feesttaart met oneindig veel lagen rond een holle kern. De Hoe excelleert in zijn eigen karikatuur.

Wouter Hillaert

Dinsdag 4 maart 2025 om 03:00

DE SITCOM

De Hoe

Tot 20 juni op tournee door Vlaanderen.

★★★★★

Zou het ons lukken om deze mindfuck samen te vatten? Vier spelers van toneelgezelschap De Hoe (Natali Broods, Greg Timmermans, Ans en Peter Van den Eede) verzamelen zich op een tv-set, om voor een levend publiek de sequel in te blikken van hun eerdere sitcomhit. Stagiairs Kes Bakker, Erika Diané en Chanou Mekenkamp filmen continu al hun gesprekken, ook als die in hun loge gewoon over hun scheiding of psychose gaan. Tegelijk wordt van dat hele maakproces ook nog een making-of gedraaid, tot bij hen thuis, boven een kom soep met hun echte partner. Hoe meer schijnlagen bij De Hoe, hoe groter het plezier.

Zelfs Matteo Simoni, die hier als tv-icoon een gastrol kreeg, snapt er niets van. Is er wel een script? Wat is zijn rol, behalve zitten toekijken aan de kant? Onbetaalbaar is zijn verwonderde snoet bij elke camera die ineens op hem gericht wordt, bij elke “cut” die al wordt afgekondigd terwijl hij nog niet begonnen is. Het vraagteken boven zijn frons vangt de hele voorstelling: wat is echt, wat is spel? Wát precies is wel of niet goed gedaan?

© Koen Broos

© Koen Broos

Dat de rest het evenmin lijkt te weten, verheldert minstens wat De Hoe wil zeggen: heel ons leven is een sitcom. We verdwalen tussen koffietjes drinken, de dwang om grappig te blijven en de twijfel over hoe graag we gezien worden. Er is geen diepste laag, zelfs geen plek meer om gewoon jezelf te zijn. Backstage is frontstage geworden, de schminkstoel meteen ook decor. Alles is acteren, alles moet op beeld. Kijken en bekeken worden is wie je bent.

De zaal als lachband

In Trump- en TikTok-tijden lijkt dat geen nieuws, maar het genie van de voorstelling zit in haar vorm. Ingenieur speelt ze met de uiterlijkheden van de sitcom: het happy groepsportret als intro, de gemoedelijke bar, de gladde overgangsjingle, deuren die steeds open en toe gaan. Die vorm máákt de inhoud: zet op elk mogelijk praatje een lamp en een camera, roep tijdig “cut” en je hebt vanzelf een verhaal. Dat is het procedé dat we hier glorieus verdubbeld zien: de kunst van framing. Alles is buitenkant geworden, alles een mogelijke grap.

Alleen de lachband mist nog, maar die levert de zaal zelf wel. Broods met haar *elfendertig* sacochen of Peter Van den Eede die in een regiestoeltje afgevoerd wordt als een bejaarde in een rolstoel: De Hoe toont zich opnieuw meesterlijk geinig in zijn zelfronie. Je moet het maar doen: een filosofisch traktaat over platheid en humor verkleed als een perfect toegankelijke komedie, een eigentijdse Anton Tsjechov.

Opening night, de eerste grote voorstelling van De Hoe, was al om je vingers bij af te likken, maar deze opvolger overtreft dat nog: even subtiel als pronkerig, even geestig als treurig. Tegelijk blijft het opletten. Verdubbeling zou bij De Hoe weleens net zo'n geformatteerde trek kunnen worden als oppervlakkigheid bij sitcoms. Zeker gaan zien!

© Koen Broos

© Koen Broos

Lees ook